

Frågan om lag och rätt inom Anarkin – av Pierre Bance, 4 oktober 2013

Anarki är inte mer naturligt än kapitalism. Det är desto mindre så för de flesta människor eftersom samtyckesfabriken är fullt i kraft för att befästa den absoluta nödvändigheten av en stat i varje civiliserat samhälle. Dessa etablerade argument kommer inte att kullkastas med hallucinatoriska slagord, liturgiska bilder eller hermetiska filosofiska överväganden. Att demonstrera statens värdelöshet, dess parasitism, kräver begripliga förklaringar och enkla beskrivningar av denna andra framtid där staten kommer att ha försvunnit. Idén stannar upp eftersom att förklara anarki kräver att man använder juridiska begrepp som många anarkister inte klarar av att hantera, genomsyrade av fördomar: individen är i grunden god och det kommer inte att finnas något behov av lag i det befriade samhället; lag är en produkt av staten, en olaglig auktoritet; lagen är ett instrument för dominans och förtryck... Det är dags att frigöra oss från denna alienation som saknar teoretiska grunder, avbildningen av en nedärvd myt mer än konstruerad, uttryck för en radikalism mer romantisk än övertänkt. Samhället utan Stat är inte ett samhälle utan rättigheter. En annan lag, som härrör direkt från de berörda människorna, strukturerar den, får den att fungera och säkerställer dess hållbarhet.

Att föreställa sig vad en frihetlig rättighet skulle kunna vara ger oss möjlighet att visa dess relevans genom till exempel debatter om frågan om representationsmandat och dess genomförbarhet i multipel självförvaltning och associativa erfarenheter. Framför allt, och detta är syftet med denna artikel, är att ge ett outhärligt bidrag till det kommunistiska projektet, att uppmuntra tillämpningen, när det är dags, av en genomtänkt legal och juridisk politik. I dag, genom att ifrågasätta kapitalistisk och statlig rätt, genom att föreslå en radikalt annorlunda filosofi om ordning och rättvisa, är det den etablerade makten som vi ifrågasätter, det är grunderna för den borgerliga demokratin som vi ifrågasätter, det är vårt anarkistiska förslag som vi utvärderar.

Frågan om anarki och rätt

Dess källor, rättvisan och polisen

Lagfrågan är en fråga som anarkister har svårt att hantera [1]. Det saknas inte argument. Anarkismen är "genomsyrad av en *antropologisk optimism*" som skulle göra juridiska begränsningar onödiga eftersom "individen, varje individ, i grunden är "god", det vill säga sällskaplig och solidarisk" [2]. I moderna samhällen vilar lagens kraft, oavsett om dess källa är laglig, sedvanlig eller konventionell, på staten, redskapet för allt herravälde; lagens funktion förstås då negativt, inte som ett sätt att leva i samhället utan som den illegitime manifestationen av en auktoritetsprincip som misskrediterar rättsregeln för ett frigjort samhälle. Slutligen fokuserar reflektion över lagen om straff och rättvisa för att gå in på hanteringen av avvikelser i det fria samhället. De problem med civilrätt, ekonomisk rätt, förvaltningsrätt som kommer att uppstå i den revolutionära och postrevolutionära fasen undviks. Men individuella och kollektiva konflikter, människans småaktighet kommer inte att försvinna genom mirakel och det nya samhället, i all sin komplexitet, kan inte bedömas kunna fungera en längre tid. Antingen kommer anarkisterna att ha realistiska organisatoriska förslag, förenliga med den fria andan och acceptabla för det största antalet, eller så kommer de att lämna utrymme för auktoritära lösningar, det vill säga återuppbyggnaden av

staten med ett rättssystem som bygger på dominans av en klass. Detta är utmaningen med en frihetlig reflektion över lagen.

Den anarkistiska ordningen

Det duger inte längre att lansera den förödande aforismen av Élysée Reclus*, "anarki är det högsta uttrycket för ordning", eller att på Normand Baillargeons* vis, upprepande Léo Ferré*, titulera att anarki är "ordning minus makt" eller ens att hävda, som en hädelse som tillskrivs Antonin Artaud*, att "anarkisten är den som har ett sådant behov av ordning att han inte står ut med någon parodi på det"... Återkommande frågor kräver konkreta svar. Enligt vilka regler ska ett statslöst samhälle organiseras? Hur löser man individuella och kollektiva konflikter? Hur hanterar man antisocialt eller asocialt beteende? Kan vi uppnå rättvisa, total jämlikhet utan våld när alla andra medel har misslyckats? Att inte svara på det förstärker konstaterandet att anarkister förespråkar en idé som de inte är kapabla att göra läslig och trovärdig. Denna svaghet kommer också att beteckna deras impotens om hoppet om en ny värld uppstår, genom en alltid möjlig händelse, men eftersom massornas spontanitet utan revolutionär teori inte kan leda till en fridfull rörelse och en segerrik revolution; blir det en källa till oordning och lämnar ett vakuum där partier och politiker snabbt skyndar sig att återupprätta staten och deras auktoritet.

Utan någon egentlig reaktion lanserades larmet i *Le Monde libertaire*. Guillaume Goutte kritiserar dem som vägrar "att föreställa sig det revolutionära samhället som ett mänskligt samhälle, till förmån för en utopisk värld - i ordets rätta bemärkelse - där det inte längre skulle finnas vare sig avvikelser eller konflikter, där människor skulle leva i en broderskap så att det skulle upphäva alla sinnesstämningar och mentala patologier, även de som kan vara upphovet till sociala överträdelser." Han hävdar att mer säkerhet inte innebär mindre frihet, tvärt emot vad varje stat garanterar, och att "det är möjligt, om vi ger oss själva medel, att bygga ett samhälle där frihet inte är säkerhetens fiende utan dess främsta garant" [3].

Det kommunistiska samhället är faktiskt bara vettigt om det garanterar frihet, jämlikhet, säkerhet [4] och litar dem. Det var anarkisternas misstag att tro att frihet, jämlikhet, säkerhet spontant kommer att säkerställas genom avskaffandet av staten. Det var marxisternas misstag att ha trott att staten som försvann under proletariats diktatur skulle vara dess beskyddare. I båda lägren har många tagit ny ställning. Anarkisters uppgift är att ge den frihetliga ordningen dess konstituerande dimension genom att notera att om vi vill gå framåt i det revolutionära projektet måste vi överväga typologin av konflikter som kommer att störa ordningen i det statslösa samhället för att söka lösningar som överensstämmer med detta projekt. I det kommunistiska samhället kommer det att finnas, utan att någonsin försvinna:

– konflikter mellan samhällen, när skillnader i tolkning av det federala företagens kollektivavtal uppstår mellan kommuner, mellan fackförbund, mellan kommun och fack, etc. [5];

– konflikter mellan individer om utövandet av sina rättigheter i ett privat utrymme, såsom familje- eller granntvister, mellan en person och en gemenskap, till exempel mellan en arbetare och hans "arbetsgivare", organisationskommittén för hans självförvaltande företag;

– konflikter och avvikelser av skadeståndsrättslig eller kriminell karaktär, eftersom människan inte kommer att göra sig av med sina svagheter, sin elakhet över en natt, för en lång tid framöver måste hon stå till svars för ett banalt övergrepp eller ett passionsmord, ett nattligt oväsen eller dödlig oförsiktighet, ett maktmissbruk eller en kontrarevolutionär attack.

När myten om ett samhälle som skulle kunna undgå alla konflikter har förkastats, måste det erkännas att konflikten måste fastställas och ordningen återupprättas, vilket leder till det uppenbara att det inte finns något samhälle utan rättigheter, och att det anarkistiska samhället kommer att ha sina.

Låt oss fråga motståndarna till denna idé, hur vägtrafiken kommer att bedrivas i en anarki? Kommer väglagen att försvinna? Alla kommer att bete sig som de har lust och som de borde tack vare en stark känsla för hövlighet? Men från och med idag, borde inte anarkisten tvinga sig själv att respektera denna kod, inte för att staten påtvingar den utan för att den är en garanti för hans och andras säkerhet [6]?

Därför en rättighet men också en rättvisa och en polisstyrka att upprätthålla den. En rättighet, ett uttryck för kollektivt medvetande som kommer att ersätta den dominans som idag utövas av kapitalismens finanser eller staten. En ny lag som dock kommer att behålla drag av gammal lag eftersom lagen är inneboende i mänskligt liv [7], för i arvet från det tidigare samhället kommer samhället under uppbyggnad att finna beprövade juridiska mekanismer [8].

Anarkistisk rätt

För jurister är den rättsliga ordningen, framför alla andra, representerad och säkerställd av staten. Anarki är, framför alla andra, samhället utan stat, doktorer i juridik jämställer det med ett samhälle utan rättigheter, vilket förstärker den vulgära betydelsen av ordet [9]. Vissa kloka professorer påpekar att lag existerar utanför vilken stat som helst; ja, men de citerade exemplen avser forntida historia, etniska minoriteter eller särskilda grupper, det är ingen fråga om anarki i det politiska och rättsliga systemet [10].

Förvisso är det statslösa samhället ett samhälle där det inte längre finns ett parlament som kan stifta lagar, ingen mer regering som utfärdar förordningar, ingen mer administration för att upprätthålla dem. Betyder det att rättigheter inte längre finns? Anarkismen hävdar att ordning och rättvisa är möjlig utan en stat i ett komplett, jämlikt, frihetligt och hållbart samhälle, men inget sådant är möjligt utan en rättighet, en anarkistisk rättighet. Lagen, som hittills varit regerandets teknik, blir det rationella stödet för att utforma ett samhälle utan dominans. Den traditionella lagens kategorier kommer att utvecklas i närvaron av den nya verkligheten: statens frånvaro, egendomens försvinnande, utplåning av dominans och alienationer [11].

Beslutsprocessen kommer inte att skilja sig mycket från någon annan, låt säga, demokratisk beslutsprocess. Vi kommer först att söka samförstånd(konsensus), men det kan bara uppnås i frågor av universellt värde, till exempel en självklar åtgärd som rör skydd av barn. Ofta kommer vi först genom diskussion och sedan genom förhandlingar fram till att försöka med en kompromiss: en etisk kompromiss uppstår när en av parterna accepterar det som är acceptabelt i den andra uppfattningen eller släpper på sin osäkerhet; pragmatisk kompromiss är när en av parterna ger upp

för att inte blockera beslutsprocessen eftersom det är nödvändigt att gå vidare. Men oftast, i ett komplext samhälle, kommer samförstånd och kompromiss inte att vara möjliga eller inte fullt ut resultera i ett beslut, det måste då fattas av en majoritet, en majoritet vars beslut med hänsyn till de förhandlingar som har föregått kan avslutas med att uppnå mer eller mindre konsensus [12]. Lagen är inget annat än det instrument genom vilket samhället ger sig själv möjlighet att genomföra de beslut det har fattat.

I det demokratiska systemet skapas lagen av den lagstiftande makten och genomförs av den verkställande makten. I anarkin är den lagstiftande och verkställande makten sammanslagna i församlingarna och beslutsfattande råden. De som utfärdar regeln, tillämpar den, tillämpar den på sig själva [13].

Beroende på ärendet kommer rättsutvecklingen att ske inom varje självstyrande *samfund*, i mer eller mindre stora samhällsgrupper som kommer att eftersträva en enhetlig överenskommelse om reglerna för att undvika rättsliga konflikter.

Federal rätt

Samhällellens autonomi innebär inte social eller ekonomisk autarki (*absolut självförsörjning*). Den autonoma gemenskapen är en del av ett federalt samhälle och deltar i dess funktion med ambitionen att kombinera effektiv administration och folklig kontroll. Det imperativa mandatet, dess återkallbarhet, växlingen av uppgifter kommer att spela en viktig roll för att möjliggöra att folket ersätter den lagstiftande och verkställande makten [14]. Federal *bolagsrätt* kommer att omfatta två områden:

– Den interna rätt som varje gemenskap (kommun, region, företag, yrkesfederation, etc.) ger sig själv för att fastställa sin konstitution och organisera sin verksamhet. Den kommer att ha formen av en *status*, en stadga, interna bestämmelser som kommer att vara lagen för medlemmarna i den juridiska enheten som på så sätt blir en juridisk person.

– Kollektiv rätt som kommer att federera (*sammanföra*) å ena sidan lokala myndigheter (kommuner, kanton, regioner etc.) för förvaltningen av territoriet och å andra sidan yrkeskollektiv (fackföreningar, självförvaltningsråd, produktionsfederationer, etc.) för att säkerställa produktion, tjänster... Kollektiv rätt som också kommer att tillåta dessa två områden att samordna sig i konfederala kommittéer för att organisera till exempel distribution, byggande av bostäder, utveckling av vägnätet... Vi kan föreställa oss rättsliga arrangemang av komplexa bilaterala avtal, särskilda kollektivavtal, ekonomiska eller sociala konventioner, stadgar om grundläggande principer... som måste införas och som oundvikligen, i sin tillämpning, kommer att kräva tolkningar av tillämpliga regler, val mellan flera lösningar, lösning av olika konflikter [15].

Lagen inom det första området är känd eftersom det redan finns stadgar för föreningar eller fack som röstats fram av deras generalförsamling eller interna föreskrifter för företag, ensidiga handlingar från arbetsgivaren; det är uppenbart generalförsamlingens förfarande som kommer att antas eftersom, i anarkin, ingen myndighet kommer att ha behörighet att införa regler för ett samhälle. För det andra området börjar vi inte från ingenting, Pariskommunen 1871 och den spanska revolutionen 1936 initierade federala samhällen i svåra tider av inbördeskrig [16]. Vi måste framför se till den revolutionära fackföreningsrörelsen som förblir häpnadsväckande modern och överlever i de historiska fackföreningarnas federala funktion, Confederation générale du travail

(CGT) eller CGT-Force Ouvrière. Arbetares sedvänja, den rätt som fackföreningarna har gett sig själva [17], är till värdefull hjälp eftersom fackföreningsmedlemmarna som utgjorde Fédération des bourses du travail och sedan CGT, föreställde sig den som en modell för framtidens samhälle, vilket uttryckligen sägs i Amiens-stadgan från 1906:

Amiens konfederala kongress "anser att fackföreningarna, idag en motståndsgrupp, i framtiden kommer att vara produktions- och distributionsgruppen, grunden för social omorganisation" [18].

Förslaget måste omarbetas i det samtida sammanhanget genom att gå utanför det fackliga utrymmet för att utvidga det till alla kampområden [19]. Det är fortfarande intressant i den meningen att projektet inte är ideologiskt, facket samlar "alla arbetare som är medvetna om kampen som ska föras för att anställda och arbetsgivare försvinner", det finns inget behov av en etikett [20].

Om det i morgon skulle ske *en lovande* revolution, skulle CGT:s fackliga struktur (i Frankrike) vara ett viktigt första stöd tack vare dess federala *föreningskontrakt*; detta föredömer inte dess korrekta funktion men är väsentligt för dess funktion. Efter generalstrejken är de fackliga sektionerna och yrkesförbunden inom CGT de enda som kan återuppta produktionen och säkerställa distribution genom sina lokala fackföreningar. Uppenbarligen kommer arbetarna att behöva ta hand om sina angelägenheter genom att samla de andra fackliga sektionerna för att bilda självförvaltningsråd, bland annat genom att göra sig av med byråkratierna som med en spontan reflex kommer att försöka kontrollera rörelsen, och om inte det, vädja till politiker som med demokratiska val skulle försöka återställa den republikanska lagligheten. Melodin är välkänd.

Människors rättigheter

Civilrätt från romarna fram till idag är den enskilde ägarens rätt. Den tryggar livet i samhället (familjerätt) och organiserar utbyten (förvärv, skydd och modifiering av egendom, avtalsrätt). För att begränsa de skadliga effekterna av en absolutiserad liberal civilrätt och förhindra revolt, samtidigt som den politiska staten förfinar den representativa demokratin, delar socialstaten ut förmåner (social trygghet, arbetslöshetsförsäkring, rätt till bostad, socialbidrag) för att bibehålla maktbalansen mellan människorna i de privilegierade och de oprivilegierade klasserna.

Personrätt i anarkin är en kombination av civilrätt och socialrätt; även om den behåller likheter med gällande lag, skiljer den sig djupt eftersom **privat egendom och staten försvinner**. Det är därför inte längre en fråga om att skydda den enskilde ägaren och reglera deras utbyten utan om att organisera livet för fria människor som rör sig mot sin frigörelse i ett förkommunistiskt och sedan kommunistiskt samhälle. Det handlar inte om att återskapa den omfördelade välfärdsstaten utan om att organisera ett jämlikt socialt skydd i vid mening genom federala hälso- och socialinstitutioner. I detta avseende kommer självstyrd (autonom) social fördelning som svarar mot varje individs säkerhet och den kollektiva solidaritetsskyldigheten förmodligen att utgöra färre problem för revolutionärer än civilrätt där det kommer att bli nödvändigt att ompröva varje medborgares rättigheter och skyldigheter baserat på principerna av frihet, jämlikhet och solidaritet i olika ... och känsliga områden. Nationaliteten borde alltså försvinna, men kan den göra det effektivt så länge kommunismen är *lokal*? Kommer vi att behålla civilståndshandlingar även om de utgör polisregister? Det verkar svårt att klara sig utan det, om än bara för att säkerställa

distributionen av varor och rättigheter. Kommer den fria föreningen mellan parterna att etableras i familjen, måste reglerna för en sådan förening ändras? Hur blir det med föräldramyndigheten? Vi känner till mångfalden av åsikter i dessa frågor och vi kan inte lita på några få individualistiska föreskrifter för ett anarkistiskt årtusende av jordbrukssamhällen. Debatterna om innehållet lovar att bli fruktansvärda och inte desto mindre än om metoderna att utveckla dessa rättigheter.

Kommer personrättsområdet att vara nationellt (universellt) eller tvärtom lokalt? Kommer dess metoder av att skapa dessa rättigheter att ta formen av generalförsamlingar eller församlingar av delegater med mandat? Vilket juridiskt stöd kommer det att vara, kommer det att vara en sedvanelag som kräver praxis i ett samhälle, ett yrke eller en rent konventionell lag? Kommer vi att gå så långt som kodifierad lag? I det här fallet, vilken typ av juridiska texter kommer den att registrera: dekret, order, kungörelse, beslut, synpunkt, åsikt... som under Pariskommunen? Lag kanske? Det kommer att vara upp till de först berörda att svara på dessa frågor och några andra. Men för att bestämma sig måste man fortfarande ha en uppfattning om vad man vill, om vad en rationell frihetlig civil lag kan vara, så det är inte utan betydelse att tänka på det redan idag, att skissera riktlinjerna för att inte se sig själv handfallen när det är dags. På detta område ligger vi dock knappast före.

Vad som står utom allt tvivel är att den lag som antas av ett mer eller mindre stort samfund kommer att vara en källa till tolkningskonflikter, tillämpningssvårigheter, avsiktliga eller oavsiktliga kränkningar, till och med rättighetskonflikter. Låt oss ta ett exempel på det senare fallet:

Vilken personrätt ska tillämpas på ett par som separerar när familjerättigheter från olika samfund åberopas: rätten på födelseorten för mannen, kvinnan, barnen, rätten till hemvist?

Därav nyttan av att förena rättsregler genom "fördrag", att överväga utvecklingen av federal civilrätt, åtminstone att tänka på det.

Säkerhetsrätten

Säkerhetsrätten, i vissa avseenden jämförbar med nuvarande straffrätt, kommer mer än andra att kräva en total översyn. Men:

"Om vi vill fortsätta reflektera över dessa frågor, kommer det att handla om att inte vara för änglalika och för naiva, och att inse att det finns farliga avvikare, och att det kommer att vara nödvändigt *att hålla reda på dem ordentligt med den tid som krävs för att göra dem ofarliga*; vi måste därför kontrollera dem i väntan på att lugnet infinner sig, och kontrollera dem utan överdriven friktion" [21].

Den nya ordningen fri från kapitalism, privat ägande av produktionsmedlen, exploatering av människan av människor och ytterligare andra saker, främjande av ömsesidig respekt och självdisciplin i synnerhet genom frihetlig utbildning, kommer att minska orsakerna till brottslighet och kommer att vara i stånd att humant lösa problem som kommer från det som finns kvar av djurinstinkten i oss. Utvecklingen av denna rättighet kommer att vara känslig. På vilka filosofiska, moraliska och rättsliga grunder bör den utvecklas? Vem kommer det att utvecklas av? Vad kommer att vara dess tillämpningsområde, kommer samma straffrättsliga åtgärder att gälla i Lille eller i Marseille? Kommer vi att kunna undvika några tvångsåtgärder, inklusive frihetsberövande för

farliga individer? Vi förstår att vi kommer att behöva ha förberedda projekt eftersom att förlita oss på vox populi (*folkets röst / allmänna opinionen*) skulle vara oansvarigt. Låt oss ge ett exempel på ett problem baserat på föreställningar om egendom.

När det gäller privat ägande av produktionsmedlen kommer det att försvinna till förmån för kollektivt ägande. Dessa kommer att delas upp för att anförtro de kollektiva produktionsmedlen till enheter som kommer att ha vårdnad och användning av dem: arbetare i en fabrik till exempel. Detta innebär att vi rättsligt inte kan ta bort en maskin från denna fabrik under förevändning att den skulle vara mer användbar någon annanstans; om detta gjordes skulle det bli ett brott mot rätten, en stöld till nackdel för innehavarna på uppdrag av samhället.

Beträffande privat ägande av vanliga varor; vi kan dekretera att den inte längre existerar och ersätts av besittning. Den nya kvalifikationen har viktiga juridiska konsekvenser: den egendom som tilldelas av samhället efter behov (bostad, bil etc.) kan inte säljas, ges, hyras, den kan inte överföras genom arv och dess innehav måste motiveras med användning; likaså kan bytesvärdet som ersätter pengar inte kapitaliseras. Faktum kvarstår att denna ändring av kvalifikationen från egendom till besittning inte utesluter civilrättsligt ansvar (bilolyckor, kvartersstörningar etc.) och straffrättsligt ansvar (stöld av bilen, skada på någon annans bostad, förskingring av monetära enheter, även dematerialiserade, etc.).

Således, i ett anarkistiskt samhälle kommer det att finnas en rätt till säkerhet. En rättighet men också rättvisa och en polisstyrka för att upprätthålla den.

Anarkistisk rättvisa

Ett gott ord till de förstående: anarkistisk rättvisa har ingenting att göra med de drastiska metoder som publicerades i Père Duchêne; vi kommer inte att återinföra dödsstraffet ens för revolutionens fiender [22]. Anarkistisk rättvisa innebär:

- en känd rätt för att undvika rättslig osäkerhet.
- ett förfarande som inrättats för att garantera jämlikhet mellan parterna, skyddet av offren och även för de skyldiga.
- domare som valts för att avgöra en tvist eller sanktionera en överträdelse.

I anarki, när det gäller det juridiska förfarandet, kommer det att vara som resten av den juridiska frågan, det kommer att vara upp till de berörda enheterna att besluta och utveckla:

- ett administrativt förfarande för federal lag med bevarandet av det gemensamma och det kollektiva intresset som rättesnöre.
- ett civilrättsligt förfarande för nya medborgerliga rättigheter med nyckelordet varje människas frihet inom gränserna för de skyldigheter som livet i gemenskap innebär;

– Ett straffrättsligt förfarande som garanterar allas säkerhet samtidigt som det garanterar återintegrering av människor i situationer av socialt misslyckande, genom att ta hand om dem när de behöver det.

Förliknings- och domsförfaranden

Förfarandet, i det statslösa samhället, kommer att gynna förlikning, medling, transaktion före någon *skiljedom* eller dom. Det kapitalistiska samhället gynnar också dessa rättsmedel; således:

- Förlikning kan föreskrivas genom lagtexter såsom den första fasen av arbetsdomstolens förfarande eller vända sig till domstolsförlikaren, ibland genom konventionella bestämmelser såsom förlikningskommissioner för kollektivavtal. När som helst under förfarandet kan domaren försöka förlika parterna. Det finns särskilda former av "uppgörelse i godo" som, utan att vara förlikningar, liknar varandra, såsom skilsmässa genom ömsesidigt samtycke eller konventionell uppsägning av ett anställningsavtal.
- Medling kan vara utomrättslig genom att låta parterna i konflikt söka en lösning med en tredje part som de valt. Det är rättsligt när domaren utser en tredje person för att hitta en lösning; Detta förfarande gäller särskilt i arbetskonflikter. Inom straffrätten kan åklagaren försöka medla som säkerställer ersättning för den skada som offret lidit.
- Deltagandeförfarandet tillåter parterna, med sina advokater, att i godo lösa tvisten som om de vore inför domaren men utan domare.
- Transaktionen, som förverkligas genom en avtalsförklaring om parternas ömsesidiga eftergifter, sätter definitivt ett slut på konflikten. Vanligt förekommande inom affärsrätten, det finns också inom arbetsrätten. I skatterätten avslutar den en tvist mellan skatteförvaltningen och en skattskyldig.
- Skiljedom, slutligen, genom vilken parterna överlåter lösningen av sin tvist till en tredje part, finns på många områden. Vi befinner oss inte längre inom ramen för ett förfarande i godo eftersom skiljemanden, precis som en domare, bestämmer och hans beslut är bindande [23].

Det kommunistiska samhället kommer att hämta inspiration från och utveckla sådana former av fredlig och utomrättslig konfliktlösning, men det verkar svårt att eliminera någon bedömningsfas om dessa förfaranden är uttömda eller otillämpliga. Två vardagliga exempel kommer att illustrera detta:

Man ställer en familj mot en federal gemenskap. Familjen menar att kommunen inte gett dem det boende motsvarande vad som avtalats i en kommunal överläggning. Om varje part håller fast vid sin ståndpunkt, vägrar förlikning och medling, måste någon bestämma eftersom vi inte kan lämna ett beslut i kommunfullmäktige utan lösning.

Den andra är interpersonell konflikt. Det republikanska äktenskapets försvinnande i det anarkistiska samhället kommer inte att förhindra att fria föreningar kan komma att upphöra med åtföljande svårigheter när det gäller fördelningen av egendom och särskilt vårdnaden om barn [24]. Om paret inte kan komma överens måste en tredje part besluta åt dem. Det är också troligt att den anarkistiska domaren för vårdnaden hänvisar till det juridiska begreppet i den nuvarande lagen om barnets bästa [25].

Skiljedoms- eller domsbeslutet måste, åtminstone i allvarliga fall, öppna möjligheten för överklagande, anarkistisk rättvisa kan inte vara sämre än borgerlig rättvisa [26]. I det kommunistiska samhället kommer domen att vara en sista utväg, men det är det också i det borgerliga samhället, som ett ordspråk påminner oss om: "en dålig uppgörelse är bättre än en bra rättegång".

Kamrat-domaren

Vem blir domare [27]? Det är klart att den professionella domaren, domare på livstid och betald som sådan, den rollen kommer att försvinna. Domarna kommer att väljas med ett mandat, ett mandat mer moraliskt än exakt, av församlingen av medborgare inom dess territoriella jurisdiktion och tilldelning [28]; denna församling kan återkalla dem när som helst. Det kan också ske genom lottning bland medborgare och rimligen bland frivilliga medborgare. Om vi hänvisar till aktuella kategorier, definieras domaren i det kommunistiska samhället snarare som en skiljedomare eftersom den är vald av samhället och inte utsedd av staten, eftersom domarens funktion är för en viss tid och inte permanent, eftersom det är en enkel medborgare och inte en juridiskt professionell. Risken, som i dag när det gäller facklig varaktighet, är att domaren skaffar sig färdigheter som får resten av kollektivet att anse att han, med tanke på den juridiska frågans komplexitet, bäst kan utföra uppgiften och på så vis utvecklas till en permanent domare. Att begränsa antalet mandat kommer att avhjälpa denna typ av brister.

Inom den kapitalistiska rätten förekommer även val av domare, som i arbetsrätten för rådgivare inom arbetsdomstolen och i *handelsrätten* med konsulära domare. Lottdragningen, med de folkliga jurymedlemmarna i assise-domstolarna (*den rättegångsdomstol som prövar de allvarligaste brotten. Den högsta domstolen med straffrättslig jurisdiktion*) som tagits från länets väljarlista, har också nyligen utvidgats på experimentbasis till brottmålsdomstolarna [29]. Anarkistisk rättvisa kommer att utnyttja dessa metoder för att anpassa dem till det nya samhället, skulle den kunna göra något annat?

Precis som i ett kapital-parlamentariskt samhälle kommer den nya samhällsordningens trovärdighet att bero på verkställandet av förlikning, skiljedom eller dom. Vad ska vi göra om den berörda personen inte respekterar det avtal som de har samtyckt till, undviker beslutet som sanktionerade dem och det sociala trycket inte var tillräckligt för att tvinga dem? Vi måste därför tänka på utvecklandet av *tvångsverkställningsförfaranden* som kommer att falla under rättsväsendets jurisdiktion men som kommer att tillämpas av en polisstyrka eftersom för detta, liksom för upprätthållandet av ordningen i allmänhet, kommer polisen, oavsett begreppet som används, inte att ha försvunnit i det anarkistiska samhället.

Anarkistisk polis

Till och med mer än rättssystemet borde polisen, idealiskt sett, inte längre vara nödvändig [30]. Men kommunismen är "det enkla som är svårt att göra" [31]. Idealet om Utopin kommer förmodligen aldrig att uppnås; under tiden måste vi leva närmande oss den. Inte ens under anarkins korta sommar i Katalonien, (*på 1930-talet*), försvann polisen [32]. Det är därför nödvändigt, för att förhindra att de rättsliga bristerna under den statliga makten återinfinns, att medborgarna utformar en annan typ av polisstyrka, en polisstyrka som motsvarar dom, genom val eller lottning,

och som de fullständigt kontrollerar genom preciserade och återkallbara mandat [33]. En polisstyrka vars precisa och tvingande mandat kommer att vara att aldrig ingripa när fredliga lösningar är möjliga, vars enda syfte kommer att vara att konsolidera samhällsfreden genom att genomdriva förlikningsavtal eller domstolsbeslut och genom att säkerställa skyddet av befolkningen mot svagheter som är inneboende hos människor. Uppenbarligen kommer en avdelning inom polisen, som i alla samhällen, att sträva efter att skydda den nya ordningen, även om den är revolutionär och anarkistisk, mot kontrarevolutionens handlingar som, låt oss inte tvivla, kommer att vara aktiv under lång tid och förmodligen grym; det räcker med att säga att även här kommer förfarandena för utnämning, kontroll och återkallelse att behöva vara drastiska för att undvika de oförutsedda och okontrollerade förändringar som tidigare revolutioner upplevt eftersom den revolutionära polisen, den politiska polisen, omdöpta antifascistiska miliser, arbetarmilis, kontrollpatruller, etc., inte alltid levde upp till sina uppdrag och folklig rättvisa utan reducerades ibland till lynching.

För närvarande illustreras frågan om polisen av sina insatser vid olika demonstrationer. Ingen semantisk piruett kommer att göra en ordningstjänst till en polisstyrka av en viss typ. Traditionellt karaktäriseras polisen av sin uppgift att skydda befolkningen, disciplin, avskräckande kraft, den kan också ha brister som skapandet av en hierarki ibland med en karismatisk ledare, en militär attityd och uniformen, en benägenhet för våld ... även misstag. Det här är svårigheter som revolutionärer måste lösa där de i går som idag inte har lyckats, inklusive frihetliga organisationer.

I detta reflektionsskede är det svårt att säga mer eftersom fantasin måste och kommer att behöva vara vid makten eftersom den nuvarande polisen, till skillnad från kapitalistisk lag och rättvisa, inte ens är en droppe av inspiration, en början på en modell. Allt ska slängas, eller nästan. Allt måste tänkas om, eller nästan [34].

Skulle vi inte kunna säga att anarkistisk lag ”i sin mest innovativa [...] uppmuntrar, ger råd, inramar, planerar utan att begränsa, förutser sin egen utvärdering, säger hur man ska gå till väga för att skapa normer istället för att hävda att den utgör den fullständigt; den kräver därför av sig själv diskussion och självorganisering av de olika sociala sfärerna.” Den här meningen från professor Stéphane Haber om Jürgen Habermas verk låter som en varning; det är inte anarkistisk lag han talar om, utan den moderna statens lag [35]. Är den moderna staten intelligent nog att förutse frihetlig innovation i juridiska frågor samtidigt som den bevarar dess andra egenskaper [36] eller är den dum nog att införa den rättsliga ramen för det framtida samhället som bidrar till dess egen undergång? [37] ?

Förresten, blir det inte illusoriskt att föreställa sig ett samhälle utan stat när det fortfarande finns lag, rättsväsende och polis? I offentlig rätt definieras staten av ett territorium där en befolkning bor över vilken suverän makt utövas [38]. Lag, rättvisa, polis är därför inte beståndsdelar, de är bara instrument för dominans. Det är upp till det statslösa samhället att göra dem till redskapen för frigörelse, för att på något sätt organisera utplånandet av olaglig auktoritet. Men för detta måste vi fortsätta tänka på lag, rättvisa och polis inför revolutionen så att i händelse av att en annan

framtid dyker upp, att den inte stjäls från folket av politiker och kollapsar inte i en statlig svacka. Det är upp till antiauktoritärer att övervinna sina fördomar om lagen och börja tänka på att vara redo när det behövs. Och synd om de trötta anarkisterna, som Jacques Rancière skulle säga.

Noter

[1] – Denna text är resultatet av den djupgående analysen av ett tillvägagångssätt som publicerades på sajten Autrefutur.net under titeln: ” Maintien de l'ordre en anarchie. Droit, justice et police libertaires”, 21 februari 2012 (<http://www.autrefutur.net/Maintien-de-l-ordre-en-anarchie>).

[2] – Enrico Ferri, "L'anarchisme : entre critique du droit et aspiration à la justice " i Réfractioens, n° 6, "De quel droit. Droit et anarchie", vintern 2000, citat sidan 8.

[3] – Guillaume Goutte, "L'ordre sans l'État. Déviance, conflits et justice en société anarchiste", Le Monde libertaire, n° 1658, 2 till 8 februari 2012, sidan 12 och följande.

När Guillaume Goutte talar om "avvikelse" menar han att ordning i anarki kommer att bli föremål för ofrivilliga eller avsiktliga kränkningar. "Avvikelse" måste förstås som det som avviker från en norm. Ordet är korrekt men föremål för tolkningar som gör det biopolitiskt inkorrekt. Det betyder att det är bekvämare att "avvika" på semantik än att möta pinsamma frågor.

[4] – Vi säger också inom juridik: säkerhet och i vardagsspråk: lugn eller ro.

[5] – Hur löser man akuta konflikter mellan samhällen när alternativet *utanförskapsfakulteten* inte längre kommer att ha någon mening?

[6] – "Att vara anarkist börjar med att *respektera koden i trafiken*", Flora Bance (artikel citerad ovan not 1). Denna mening skulle kunna jämföras med den som tillskrivs Georges Brassens: ”Jag är en sådan anarkist att jag tar en omväg för att passera övergångsstället! », ofta citerad, senast av Normand Baillargeon i *L'Ordre moins le pouvoir. Histoire et actualité de l'anarchisme*, Marseille, Éditions Agone, "Éléments", 2008, 220 sidor, citat sida 23. I verkligheten skulle Brassens ha sagt: "Jag är en sådan anarkist att jag gör en omväg för att passera övergångsstället för att slippa diskutera med polisen”, vilket ger uttrycket en helt ny innebörd.

Vi skulle också kunna citera Pierre Bourdieu: ”Det är konsensus och jag känner inte en anarkist som inte ändrar tiden när vi går över till sommartid, som inte accepterar en självklarhet av en helhet av saker som i slutändan, hänvisa till statsmakten” (Sur l'État. Kurs vid Collège de France, 1989-1992, Paris, Éditions Raisons d'agir och Éditions du Seuil, ”Cours et travaux”, 2012, 672 sidor; citat sidan 21); Bourdieu ger återigen som ett exempel på konsensus, respekt för almanackan (sidan 268).

[7] – Jag ger, du accepterar, jag säljer, du köper, ett donationskontrakt, ett köpekontrakt föds; Jag föreslår en uppgift, du utför den, detta förhållande är ett anställningsavtal; vi går med på att agera, ett associeringsavtal eller ett affärsavtal bildas; det behövs inget skriftligt dokument, avtalet existerar genom ett enkelt möte av fria viljor. Det nödvändiga mandatet, en grundläggande princip för anarkistisk lag, är en banal representationskonvention.

[8] – Detta är regeln om historisk kontinuitet. Även om det nya samhället modifierar det på djupet, så gör det aldrig helt rent och sopar av det gamla samhället det som det växt upp ur. "Men i det nya så fortsätter även det gamla och kan sluka framtiden om vi inte vet hur vi ska förhålla oss till

det, känna igen det, tala till det, lyssna på det, kort sagt, om vi fortsätter att vara rädda för det", skriver i januari 1996, underbefälhavare Marcos, citerad av Philippe Corcuff på sidan 259 i *Où est passée la critique sociale? Penser le global au croisement des savoirs*, Paris, La Découverte, "Bibliothèque du Mauss", 2012, 318 sidor.

[9] – Således, i det vetenskapliga språket, som i vardagsspråket, används ordet "anarki" istället för ordet "anomie", som bättre förmedlar tanken om reglernas försvagning, eller till och med deras frånvaro i ett samhälle.

[10] – Pascale Deumier, *Introduction générale au droit*, Paris, L.G.D.J., Lextenso éditions, 2011, 434 sidor, se sidan 143 och författarna citerade not 37. Denna bok är en bra introduktion till juridisk rätt, se särskilt Titel III: "*Le droit, un système?*".

[11] – Internationell rätt som kommer att överleva innan den smälter samman med Internationalen som förblir målet, även om den är avlägsen, kommer inte att behandlas här.

[12] – Om denna fråga om beslutsfattande genom diskussion (deliberativ demokrati*), se Jürgen Habermas, *Faktizität und Geltung. Beiträge zur Diskurstheorie des Rechts und des demokratischen Rechtsstaates* (1992) *Droit et démocratie. Entre faits et normes*, Paris, Gallimard, "Nrf essais", 1997, 554 sidor, särskilt sidorna 169 och följande och förklaringarna av Stéphane Haber, *Jürgen Habermas, une introduction*, Paris, Pocket-La Découverte, "Agora", 2001, 362 sidor, särskilt avsnittet om "l'institutionnalisation démocratique des discussions", sid 214 och följande sidor.
* *Deliberativ demokrati, samtalsdemokrati eller diskursiv demokrati är en tankeskola som pekar på samtalets och kommunikationens roll för att utveckla och förstärka demokratin.*

[13] – Idén om att slå samman den lagstiftande församlingen och den verkställande makten var kär för kommunarderna. Den kunde inte upprätthållas, att kommunrådet utrustade sig med en kommitté för allmän säkerhet, embryot till en regering.

[14] – Denna federala lag har likheter med gällande förvaltningsrätt eller offentlig rätt. Den skiljer sig huvudsakligen genom att den endast berör samhällen och utesluter relationer mellan medborgare och federal ledning som hädanefter kommer att falla under personlagstiftningen eftersom det inte längre finns en stat.

Handels- och bolagsrätt försvinner som sådan, och ersätts av den federala lagen om självförvaltning av produktion och distribution som integreras i den nya arbetsrätten.

[15] – Låt oss fundera på hur det kommer att bli att bygga en motorväg, en järnvägslinje, en flygplats där varje kommun kommer att kunna lägga sin nypa av salt (eller sand), där varje fackförbund kommer att bidra med sin åsikt, där föreningar kommer att hävda särskilda intressen som också måste beaktas. Men det kommer trots allt att vara nödvändigt att bygga vägar, broar, hamnar, bostäder, fabriker...

Direktdemokrati, allas uttryck, allas autonomi, mot auktoritärism och byråkrati, har ett pris som kanske inte är högre än priset för knepiga administrativa förfaranden, kommersiella förvecklingar, maktkamper mellan experter, små och stora politiska och finansiella sken... i dag. Men vem kan garantera att korruptionen försvinner över en natt?

[16] – När det gäller kommunen är idén viktigare än verket eftersom den bara levde i sjuttiofyra dagar. Läs Jacques Rougerie, *La Commune de 1871*, Paris, Presses universitaires de France, ”*Que sais-je?* », 4:e uppdaterade upplagan, 2009, 128 sidor, särskilt *Chapitre IV – La Commune de Paris : les œuvres*.

Helt annorlunda är den spanska erfarenheten som varade i tre år, men i ett sammanhang så dramatiskt att det inte kunde visa sin fulla revolutionära potential. Om dess självförvaltningsprestationer, läs: Gastón Leval, *Collectives in the Spanish Revolution*. London: Freedom Press. ISBN 0-900384-11-5. Gaston Leval, *Espagne libertaire 36-39. L'œuvre constructive de la Révolution espagnole*, Paris, Éditions du Cercle, Éditions de la Tête de feuilles, "Archives révolutionnaires", 1971, 402 pages ; Frank Mintz, *L'Autogestion dans l'Espagne révolutionnaire*, Paris, François Maspero, "Textes à l'appui", 2:a upplagan, 1976, 380 sidor.

[17] – Fortfarande aktuell idag, av Maxime Leroy, *La Coutume Ouvrière. Syndicats, bourses du travail, fédérations professionnelles, coopératives. Doctrines et institutions*, Paris, M. Giard et É. Brière, Paris, 1913, 934 sidor; återutgiven 2007, i faksimil, av Éditions CNT Région parisienne (två volymer).

[18] – Texten till Amiens-stadgan kan lätt hittas på internet, till exempel: sök efter: [la_charte_d_amiens.pdf](#).

[19] – På den tiden var CGT, med sina arbetsutbyten, tänkt att täcka, åtminstone att samordna, hela det sociala området. I dag måste man på nytt hitta ett organisatoriskt läge med denna förmåga till samordning.

[20] – Att förhållandet anställda och arbetsgivare upphör är uppenbarligen ett ideologiskt alternativ. *Men den ges av CGT* inte som sådan utan som en naturlig strävan till vilken alla kan bidra: reformister och revolutionärer, marxister och anarkister och framför allt de vars enda politiska filosofi är att fly från sitt exploaterade tillstånd.

[21] – Cercle libertaire Jean-Barrué, « Obsolescence de la prison », *Le Monde libertaire*, n° 1678, 21 till 27 juni 2012, sidan 12.

[22] – Utdrag: ”Om du vill vara lycklig / Herre gud / Häng din ägare / Skär prästerna i två delar / Herre gud / Riv kyrkorna till grunden / Guds blod / Och den gode Guden i skiten / Herre gud” (1892).

[23] – Det är underförstått att denna lista är vägledande och inte är avsedd att ingå i samtida debatter om relevansen av dessa förfaranden.

[24] – Det bör noteras att en fri union är ett osäkert avtal, som ingås och bryts utan formaliteter, men inte utan rättsliga konsekvenser, medan den civila solidaritetspakten och äktenskapet är avtal med obestämmd varaktighet som omfattas av formella villkor för att ingås och att brytas upp.

[25] – Begreppet barnets bästa är i sig föremål för tolkningssvårigheter som leder till riklig rättspraxis, svårigheter som inte försvinner i anarkin.

[26] – I brottmål kan domen föregås av en oberoende utredning men den åklagare som inom rättsväsendet företräder samhällets allmänna intressen, det vill säga statens ordning, kommer inte längre ha anledning att existera.

[27] – Med domare menar vi både den medborgare som delegerats till denna funktion, såväl som de ämbeten, kommissioner, råd etcetera som ansvarar för att kollektivt skipa rättvisa.

[28] – Tilldelningen av behörighet beror på målets karaktär. Samma domare kan inte ingripa i så olika frågor som federal lag och personrätt. Självförvaltningsdomaren kommer att väljas direkt av medlemmarna i de berörda producent- och konsumentenheterna eller av deras delegater; domaren över familjekonflikter av invånarna i den berörda kommunen.

[29] – Lag nr 2011-939 av den 10 augusti 2011 om medborgarnas deltagande i genomförandet av straffrättsliga förfaranden och dömning av minderåriga, Journal officiel från den 11 augusti 2011, sidan 13744. Titeln på denna lag är en hänvisning explicit till deliberativ demokrati och illustrerar den lätthet med vilken det kapitalistiska samhället utnyttjar den.

[30] – ”Kan lagen vara effektiv utan eventuellt användande av tvång? Är monopoliseringen av legitim tvång den mest karakteristiska delen av statsmaktens utövandet? ". Frågan ställs av Philippe Braud, sida V i hans introduktion till Georges Burdeaus klassiker, L'Etat (1970), Paris, Éditions du Seuil, "Points essais", nr 244, 2009, 216 sidor.

[31] – Bertolt Brecht, Éloge du communisme, poesi, 1932 (finns på flera webbplatser men här i en presentation med bismak av stalinism: www.initiative-communiste.fr/wordpress/?p=3296).

[32] – Om problemet med makt och social revolution under det spanska inbördeskriget sticker en bok ut: César M. Lorenzo, Le Mouvement anarchiste en Espagne. Makt och social revolution. Utan att behöva dela författarens idéer och överväganden bör varje antiauktoritär aktivist läsa den för att, beroende på givna omständigheter, begrunda den marginal som skiljer idealet från dess förverkligande (Saint-Georges-d'Oléron, Les Éditions libertaires, 2:a reviderade och utökade upplagan, 2006, 560 sidor, den första upplagan publicerades i Le Seuil, 1969, under titeln Les Anarchistes espagnols et le pouvoir. 1868-1969).

Den mindre personligt engagerade boken av François Godicheau, La Guerre d'Espagne. République et révolution en Catalogne (1936-1939) är också en berikande läsning eftersom den huvudsakligen behandlar frågor om ordning, laglighet, rättvisa, polis, särskilt med hänsyn till de teoretiska och praktiska problem som CNT möter; till exempel har kapitel V titeln: " Construire une justice républicaine contre le désordre révolutionnaire " (Paris, Odile Jacob, "Histoire", 2004, 460 sidor).

I dessa arbeten kommer vi att bli förvånade över anarkisternas effektivitet när det gäller att återskapa en polisstyrka i alla dess uppdrag, inklusive underrättelsetjänst.

[33] – Det bör i förbigående noteras att det i straffprocesslagen föreskrivs att "i fall av uppenbart brott eller uppenbart brott som kan bestraffas med fängelsestraff har varje person befogenhet att gripa gärningsmannen och föra honom till närmaste juridiskt ansvariga person" (73 §). Alla känner också till brottet underlåtenhet att bistå en person i fara i artikel 223-6 i den franska brottsbalken: ”Den som genom sitt omedelbara handlande utan risk för sig själv eller för tredje man kan förhindra en brottslig handling eller brott mot en persons kroppsliga integritet, för den som frivilligt avstår från att göra det, straffas med fem års fängelse och böter på 75 000 euro” (punkten 1).

[34] – Glöm aldrig vad Albert Camus sa till fackföreningsmedlemmarna som samlades på Saint-Étiennes Arbetarråd (Bourse du travail), den 10 maj 1953, om den ryska "kommunismen": "revolutionen tog slut medan polisen stärkte sig"; presentation och tal tillgängliga på sajten un Autre futur (<https://www.autrefutur.net/?Restaurer-la-valeur-de-la-liberte>).

[35] – Stéphane Haber, *Jürgen Habermas, une introduction*, se ovan nämnda not (12), sidan 226.

[36] – ”Med andra ord, utan att dess andra attribut nödvändigtvis tas ifrån den, tenderar den moderna staten att bli en specialist på utvecklingen av procedurer genom vilka civilsamhället, som har blivit komplext, försöker reglera sig självt. Åtminstone lika mycket som den instans som beslutar och sanktionerar, blir den den som övervakar och informerar de mikroprocesser av självbestämmande och normativ uppfinning som äger rum i olika skalor och i samhällets olika rum” (Stéphane Haber, *Jürgen Habermas, une introduction*, citerad ovan i not 12, sidan 226).

[37] – I stället för juridisk struktur talar marxister om juridisk överbyggnad. Om de olika definitionerna av överbyggnad bland Marx och marxister, se Philippe de Lara, "Superstructure" i *Dictionnaire critique du marxisme sous la direction de Georges Labica*, Paris, Presses universitaires de France, "Grands dictionnaires", 1982, 942 sidor. Tillgänglig i samlingen "Quadrige" hos Presses universitaires de France, 3:e upplagan, 2001, 1264 sidor.

Vi vet vad som hände med resonemanget baserat på Marx arbete om kapitalismens bidrag till oundvikligheten av dess försvinnande. I Kommunistiska manifestet (1848) skrev Karl Marx och Friedrich Engels: "Vartefter storindustrin utvecklas, håller grunden på vilken bourgeoisien har baserat sin produktion och sin tillägnelse av produkterna att glida dom under fötterna. Det den skapar framför allt är sina egna gravgrävare. Dess nedgång och proletariatets triumf är lika oundvikliga" (Karl Marx, *Œuvres I. Économie I*, förord av François Perroux, upplaga upprättad och kommenterad av Maximilien Rubel, Paris, Gallimard, "La Pléiade", 1963, utgåvan 2010, 1822 sidor; *Le Manifeste communiste* sidan 158, översättning av Maximilien Rubel och Louis Évrard, citat sidan 173). Vi finner nästan samma mening i *Le Capital* (1867), sidan 1240 i den tidigare nämnda samlingen av "La Pléiade".

[38] – För en första inställning till staten, dess teori och kritik, läs Georges Burdeau, *L'Etat*, citerad ovan not (32). Se särskilt dess inledning och förordet av Philippe Braud som uppdaterar begreppet stat eller, mer exakt, sättet att närma sig det.